

Εόντας στὸν Τοπρούτην,
τὸν φίτορα τὸν Στάην,
γερό συμπατωμώτην,
ποὺ δείγει πάς βαστάζει,
κι' έχει και γταϊλίκια
μ' όλο τὸ δασκαλίκια.

“Αλλ’ ομως πρότια πρότια διμήσετε” δὲν αὐλοῖς
τὸ δρέμα τῶν Λακωνῶν καὶ τὸν Πετροπούλακην,
ποὺ τώρα θυμωμένο τὸ πλῆθος τῆς Αὐλῆς
τὰ πρόσσα θὰ τοῦ κόψῃ καὶ τὸ νερό “στ’ αὐλάκι.

Τῆς τάφαλε σάν Λάκων πολὺ λακωνικά,
ξάστερα, τουκουμάτα και περιεκτικά,
ήγουν πεινῶντι τῶνδρες, τὰ κάλα πλέον ἔρρει,
ή πίστις ἀπεσύσα κι' ή θέα τῆς στερβίνας,
πλὴν νέον ἀπειλεῖται κατέ τὸ καλοκαΐρι
ταξεῖδι τῆς Κορώνας ἐπὶ τῆς Μ ποὺ μ ποὺν λιγάνια.
δακάνην δὲ ποιούμεν καὶ δι' αὐτήν δρόμων
και πᾶς τις ἀπορεῖτι τι κοντὶ πρός τούτο δρέν.

Τέοιχε τῆς λέγουν κι’ ἄλλα
τὰ στόματα τὰ λάλα,
κι’ ἔκεινη πλι ‘στὰ μάτια δὲν θέλει νὰ τοὺς ‘δη,
κι’ δ’ κόσμος στὴν κορώνα γελώντας τραγουδεῖ :
«ιδ λένε τάηδονάια κάτω στὰ σέμματα,
πῶς η ψευτιαίς σ’ ἀρέσσουν δὲν είναι ψέμματα.»

“Ενας δεῦλες τῆς Αὐλῆς
κι’ ὁ δευλάδρων Φασουλῆς.

(Ο Φασουλῆς, ποιπάντα τὸν Θρόνον ἀγαπᾷ,
έξω τῶν ‘Ανακτόρων μ’ εὐγένειαν κτυπᾷ.)

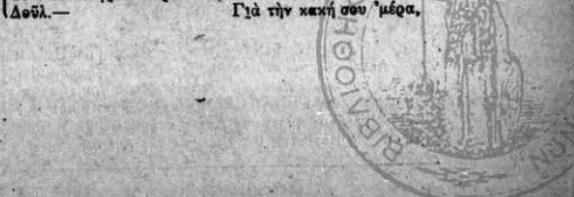
Δοῦλ.—Τίς δ κτυπῶν;

Φα.

Δοῦλ.—
Φ.—Μεγάλως ἐπεθύμησα τὸν “Ανακτά νά ‘δω
και σκέπτομαι περὶ πολλῶν πολλά νά τοῦ ‘μλησω...”

Δοῦλ.—
Φ.—“Εχω οητὴν διαταγὴν τὴν πόρτα νά σου κλείσω.
Φ.—‘Αλλά γιατί παρακαλῶ;

Δοῦλ.—
Γιὰ τὴν κακή σου ‘μέρα,

γιατ' είσαι στόμ' ἀπύλωτον, γιατ' είσαι πρώτη λέρα, καὶ μὲ σφρήγη ρεπούμπλικα στοὺς δόρμους τριγυροῦς καὶ ἀνευλαβόδεξφράσσεοι κατὰ τῆς Μ π ο ν μ κ ο ν λ ι ν ας, καὶ γιὰ τὸν ἀποτάτον την τὸ λούσο τοιμπονῆς μαζὶ μὲ τοὺς κηρήνας, ἐνῷ γιὰ τούτην ἔπειτε νὰ μᾶς εἰπῆς σπολλάτη, καὶ ὑπεροὐθέλεις, μασκοῦμα, νά μπεις καὶ στὸ Παλάτι. Φ.—"Εγώ, μωρὲ Παλατινὲ, καὶ" ἀν δὲν φρῶ καστόρι μαζὶ σκούψῃα δὲν κρατῶ, καὶ ἀν εἴπα τίκτω ποτὲ γιὰ τοῦτο τὸ βατόρι τόπα γιὰ χρωστό.

"Εγόμαι λάτος τῆς Αὐλῆς καὶ πρότος στρατιάτης καὶ γιὰ τὴν Μ π ο ν μ λ ι ν α της δέντρων θέλω νατήνσκανόν, καὶ εἰδὲ καὶ ἔγα καμπάλη φροὰ μές στὸν ἀπότατο της τὴν ὑψηλὴν ἀνάκην μον' ἐξελέθω νὰ κάνω. "Εγὼ καὶ" ἀν λέγω κάποτε πάς χρεωστεῖ νὰ δράση τὸ λέγω μῆπος τῆς ζωῆς ή πλήγης μᾶς περσόη, ἄλλ' ἀν 'Εκείνη πάντοτε γελάσω καὶ φαιδρά

στοὺς μπάλους μόνον δρῆ, καὶ ἀν δὲν δράσης ἀθνάκας δὲν πέργω χαμπαράκι κατέ γιὰ τοῦτο μέσα μον δέν εβλά μεράκι. "Εγόμαι πάντοτε πιστὸς θεάποτος καὶ" Αὐλακός της καὶ ἀν ἀποτέρεψεται τὸ δράμη λογαριασμὸς 'δικές της.

Ἐγώ πολὺ τὴν ἐκτιμῶ καὶ ὡς συνέδεις ἐπιθυμῶ νάναι μονάχος πόδος της ή διαρκῆς εἰρήνης καὶ μῆπε στὴν Σκοτορόλη νὰ δοκιμάσω, καὶ δένδοτος καὶ ἀνεύθυνος γιὰ πάντα ν' ἀπομείνῃ καὶ νάμεθα ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν λουφέ της δλοι.

"Ανοιξὲ μον νά τὴν 'δω... τὸ γι α ο υ μ π τραγουδῶ.. πίγμα τάχη, Κορώνα, βράστα, καὶ" δλα τα ποτήρια σπάστα.

Μά καὶ ἔγω ποτήρια σπάσω καὶ ἀνοικόσκαρδος φωνάζω ἐκ τῆς πατενῆς μον κάχης; «ἄλλι» πυρά μον, κέφι πάχες.»

Καὶ δταν μῆνες ταξιδεύη πότε τρεῖς καὶ πότ' ἔκτα καὶ στὴ σάρη μας 'ξεδεύη, δὲν λιπούμαι τὰ λεπτά.

Καὶ δταν ἔνας, ποῦ φορεῖ τὴν Κορώνα, δὲν 'μπορεῖ στὰ λουρά νὰ λείπῃ μόνο λίγους μῆνας κάθε χρόνο.

Καὶ δταν ἔνας Κορωνάτος, φανόνς καὶ κοτσονάτος, παντελῶς δὲν διαφέρει ἀπὸ μὲ καὶ τὴν παρέα, δπον κάθε καλοκαῖρι λιπένω μές" στὸν Φαληρόν, μά κυττα τὸν Παρθένον μὲ λαχτάρα γιὰ ταξεῖδι, τότε βρόστε τὴν Κορώνα, τότε βάλτε τὴν στὸ ξύδι.

Δοῦλ.—"Ο, τι καὶ ἄγ' πῆς δὲν τίνεσαι δεκτόμες στὸ Παλάτι. Φασ—Λοιπόνκι ἔγωθ' ἀποτεψθύκαθεστὸν Μαυρομάτη, μῆπε δὲ τὸν Βασιλέον 'Μεγαλεύτατε μου, μῆπε σὲ μπάλους Παλατιούν δὲν προσκλητὸν ποτὲ μου, μῆπε δὲν βλέπω στοιλούμον Αὐλῆς ὑπερφάνουν, μῆπε σαλάτα Ρουσική δὲν φάω σάν καὶ πρώτα,

μῆπε δὲν κλέψω τὸ μερὶ καλοψημένον διάνουν, ή καὶ καμία κότα, μῆπε καὶ δ Μ ο ψ τοῦ Βασιλῆα καὶ τῆς Λεδῆς θρεψτάρι δὲν θάρχεται τὰ κείλη μου να γίνουποπλιζεῖ, μῆπε τὸν Γκριού τὸν σκύλο μου, τὸν γέρο κοκκαλιάρη, δὲν δά τὸν φέρων κόκκαλα να ἐφροκοκαλίζει, μῆπε δά καλο σάν καὶ πρὶν λιβανοτούν θημάτα, μῆπε μ' ενδονας ποθητῆς δὲν μημδῶ μεδιάρα, μῆπε πρὸς κύκλους ὑψηλὸνς ποδότος δά πετῶ, μῆπε σαφῶν διλωμάτων η σφράδα βλακεῖ [Μ π α τ ω, δὲν δά βομβή πολύλουσσον 'στάς Δικούς μον πλέον, μῆπε δά πομπή 'Στρατὸς Γ κ υ γι ω μ ντυμένος γυναικεῖα να μον ταυμούν τὰ μπράστα μον τὰ χέρια Βασιλέων, μῆπε δά φανόμαι καὶ" ὥν σάν καὶ" ἀλλοις Εύφρωταις, ἀλλά σάν τρόπος ποδότουχος καὶ" ἀποδιπλαίος δὲν δ' ὀτενίζεις ταπενύδες καθ' ἀπαντά τὸν χρόνον πόδες τὸν ήλιοσταλακτὸν τὸν Βασιλείας Θρόνον:

"Ἄχ! Αὐλῆς μον προσφαλῆ, δὲν διγαπᾶς τὸν Φασούλη, μῆπε διώχεις δά τὴν χρονίαν τὸν Στέμματος θαλίαν καὶ εμένα σάν κουρέλι, δὲν δίδω τὸ δικαίωμα στὴν φίλην Βασιλείαν νὰ κάρη δι τέλει.

Θέλει νὰ δράση μοναχά γιὰ τὰ συμφέροντα της; θέλει νὰ μῆπε σκοτίεται με τὰ καθηκόντα της; θέλει τὸ κράτος τὸν Ρωμαῖον έστιαν ομετάλιον; θέλει καὶ ἀδύνατο νερό καὶ γάλα τον πουλιού; θέλει Παλάτια, Πεταλούς, Τατόγια, Μανωλάδες; θέλει λαγούς, φραγκόκοτας, κοκκόρους, ἀγελάδες; θέλει καὶ διάρρης τριγύρα της δλάλους καὶ βωβούς σαν δροπήμας βοῦς;

Θέλει νὰ μῆπε συγκροτημῆνη καὶ μάλιστα μέντηνομάχη; θέλει καὶ τὸν Προκόπιο Μητροπολίτη νάδη; θέλει καὶ τὸν Πρύγκηντα Ξεχωριστὸ λουφέ καὶ παταγέλους παρδαλούς να μῆπε στρατὸν καφφέ; θέλει 'δικό της τὸν στρατό, 'δικότε καὶ τὸν στόλο; θέλει τὸ κράτος δλο;

Θέλει καὶ ἔγω τὸν σταδιον της τὸν μηριδιά νὰ πέργω καὶ τὴν χρονή καρότου της σάν άλεγο νὰ σέρνω;

Εἰς δὲν δέντρον Παλατινὲ, έγω δά λέγω πάντα ναι, καὶ πές στὸ Στέμμα ποῦ καὶ εμένα στὰ ξεκουμπίδια στέλλα, δτι καὶ δά δρη μὲ διπόδη κονκύνθεται δὲν μέ μέλει. Δοῦλ—"Οσο καὶ" ἀν δέν τὸν Βασιλέο δὲν δά τὸν 'δικό στα καί σύρε στὰ κομματία. [μάτια Φασ.—Λοιπόνκι καὶ ἔγω μ' εγγένεται τὰ κότα μον σού στέρεψε, καὶ γιὰ νὰ δέσω πρὸς αὐτὸν πόστη ἀγάπην τρέφω, χωρὶς γιὰ τὸ ξεκουμπίδια να σού ξαναμίλησω, πηγανώ πόδες τὸ Στάδιον τοὺς θώκους να φιλήσω, ποῦ δὲν καθίσουν Βασιλείς γλεντέδες καὶ λασφιλεῖς νὰ στεφανώσουν παλαιστας ειρηνικῶν 'Αγώνων μὲ δάρμας Μαραθώνων.

(Ἐγώ τουατα φρέγγεται στὸν Δεύτερον σκυθρωπός νά καὶ ἔρχεται τὸν ζεύκειον, τοῦ Παλατιοῦν Σκοπός, καὶ τότε πέρτουν κονταπλαῖς καὶ φάστις σάν χαλδεῖς καὶ τέλος τὸν ἀδέξαστο τοῦ παρλαπίκης δλαζεῖ.)

Ψηφίστε γιὰ Σύμβουλο τὸν Χοϊδά τὸν Στάθη, ποῦ σάν καὶ τούτον Σύμβουλος στὸν κόρμο δὲν εστάθη, καὶ καὶ τὰ πάνω ψηφίστε τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη, ποῦ πρότη τὸν έβγαλετε καὶ ἔγκωμα τοῦ 'ναλατε, γιὰ νὰ ξυνίση μερικῶν δερμέμδων ν μούση.